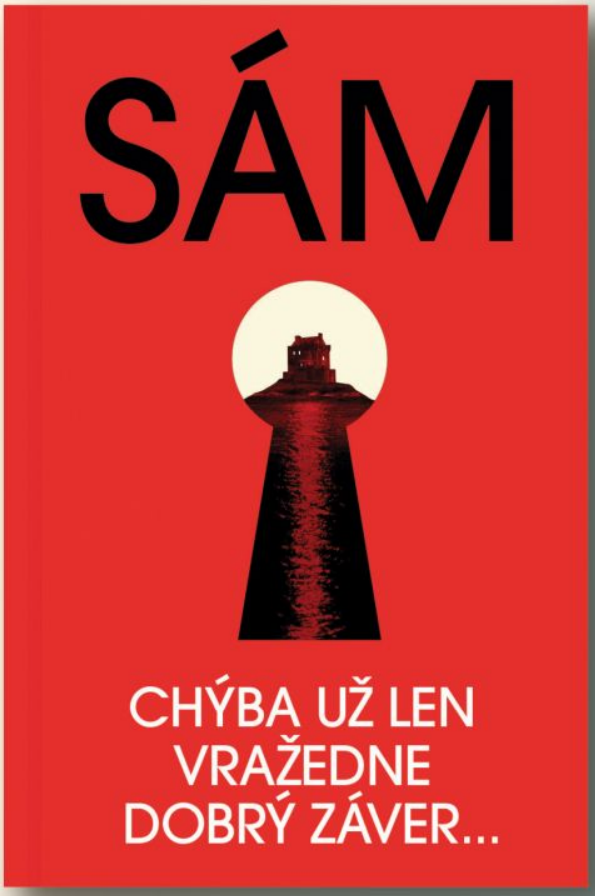
KONIEC SA PÍŠE SÁM

„Táto kniha vám v tom najlepšom pripomenie príbehy Agathy Christie."

STEPHEN KING

EVELYN CLARKE

Koniec sa píše sám

Koniec sa píše sám

Evelyn Clarke

Preložila Gabriela Račková

slovart

THE ENDING WRITES ITSELF.
Copyright © 2026 by Cat Clarke and Victoria Schwab
All rights reserved.
Jacket design by Will Staehle
Jacket photograph © berni0004/Shutterstock
Cover design by Will Staehle
Endpapers by Stephanie Heathcote
Author Photography by Jenna Maurice
Translation © Gabriela Račková 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7898-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Evelyn Clarke: The Ending Writes Itself,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Harper,
An Imprint of HarperCollinsPublishers, New York 2026,
preložila Gabriela Račková.
Zodpovedná redaktorka Daša Jajcayová
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporučením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk
pobox@slovart.sk

Pre spisovateľov, každého jedného z vás.

(Okrem toho jedného sviniara, ty vieš, kto si.)

Či už len začínate svoju cestu, alebo ste už ďaleko,
bojujte a pokračujte v písaní.

Svet potrebuje vaše diela.

(Okrem tých od vyššie spomínaného sviniara,
ten môže pokojne kedykoľvek skončiť.)

Pravdu má ten, kto drží pero.

– *Arthur Fletch*

Kde bolo, tam bolo

Na displeji sa objaví fotografia spisovateľa.

Svetoznámy autor Arthur Fletch sedí v pracovni priestornejšej ako Catin byt. Obklopujú ho stovky kníh, jeho meno na chrbtoch púta pozornosť ako zborové skandovanie. Štadión fanúšikov.

Článok vyšiel minulý rok, jeden z desiatok, ktoré sa vyrojili po oznámení piateho a posledného dielu série o Petrarchovej.

Svätý grál beletrie.

Dlhoočakávané finále a podľa tohto článku posledná kniha, ktorú Arthur Fletch kedy napíše.

Posúva text nižšie za komplimenty autora článku, za reči o tvorivom géniovi, za výpočet jeho úspechov, počínajúc knihami o Ashboltovi z čias ešte predtým, ako sa narodila, pokračujúc filmami, televíznymi adaptáciami, exponenciálnym rastom, päťdesiatimi miliónmi predaných kníh, čo v niektorých krajinách tromflo aj Bibliu.

A teraz… toto.

Najočakávanejší román všetkých čias. Nechce sa jej tomu veriť. No na druhej strane, prečo by nie? Každý, koho pozná, čítal aspoň jednu z jeho kníh. Dokonca aj jej spolubývajúca, čo je priam šokujúce, keďže Cate ju nikdy nevidela prečítať nič dlhšie ako tipy v odrážkach.

Zbežne preletí časti článku, ktoré pozná naspamäť. Ako Arthur Fletch začínal z ničoho. Ako si vybudoval čitateľskú základňu

slovo za slovom, kniha za knihou. Ako jeho narastajúcu utiahnutosť narúšali len občasné večierky, ktoré organizoval na škótskom ostrove Skelbrae.

Zastaví sa pri fotografiách.

Arthur Fletch hľadiaci ponad útesy, v bielych vlasoch mu šantí vietor a nadvihuje mu široký okraj červeného klobúka.

Arthur Fletch sediaci na stoličke s vysokým operadlom, s koženým zápisníkom na kolenách a s perom priloženým k perám.

Arthur Fletch postávajúci vo dverách svojho domu – ktorý je v skutočnosti *hrad* –, s jednou rukou vystretou v geste, čo by mohlo vyjadrovať buď privítanie, alebo rozlúčku.

Na každej fotografii má ten istý záhadný výraz. Pravý kútik úst sa mu dvíha. Nie v úsmeve – mužom nikto nikdy neprikazuje, aby sa usmievali –, ale vyzerá, akoby skrýval nejaké tajomstvo.

A potom, ku koncu článku, sa dostáva k svojej obľúbenej časti.

Tej, kde sa hovorí o tom, že polovicu majetku minul na knihu z *ozajstného* zlata.

Keď o tom čítala prvýkrát, neverila tomu.

A pravdepodobne to ani nie je pravda.

Ale ona chce, aby bola.

Reportér, ktorý autora spovedal, sa zmieni, že sa mu v očiach zablysne, keď na to príde reč. Čo môže znamenať, že len tára do vetra. Alebo aj to, že je to jednoznačne pravda.

Veď na čo iné by Arthur Fletch tie prachy minul?

Obrovskú vilu už má.

Aj vlastný ostrov.

Zatiaľ čo Cate Newhouseová si sotva môže dovoliť novú spodnú bielizeň.

Cate Newhouseová si v kaviarni o dva vchody ďalej zobrala toľko zmien, koľko jej dali, a momentálne prežíva na oschnutom pečive z predošlého dňa a kradnutom čaji.

S Cate Newhouseovou sa len nedávno rozišla priateľka po dvoch rokoch chodenia a musela sa nasťahovať do otrasného

podnájmu nad mäsiarstvom, kde sa v teplých dňoch šíri príšerný zápach, steny sú tenké ako papier a jej spolubývajúci stále buď sexujú, alebo sa hádajú a večne sa im míňa toaletný papier, lebo je jediná, kto ho kupuje.

Cate Newhouseová by vážne potrebovala štipku šťastia.

A najšialenejšie na tom je…

… že sa na ňu možno práve usmialo.

Cate zatvorí kartu s článkom a opäť otvorí emailovú schránku. K najnovšej správe, čo jej preposlala jej literárna agentka – impozantná a desivá Eleanor Vandenbergová, ktorá zhodou okolností zastupuje aj samotného Arthura Fletcha. Čo Cate doteraz úplne nepochopila.

Keď jej v to ráno pípol mail od agentky, dúfala, že má pre ňu dobré správy.

Buď jej oznámi, že je jej kniha pripravená na odoslanie vydavateľom, alebo že ju už nejakým zázrakom niektorému predala. Keď sa Eleanor na to pýtala naposledy, iba ju povzbudivo potľapkala po pleci a prehodila: „Čoskoro."

Čoskoro – to je určite jedno z najfrustrujúcejších slov, aké existujú.

No tento email bol ako z iného sveta.

> Cate,
> máš obrovský potenciál.
> Najvyšší čas, aby si to všimli aj ostatní.
> Urob nám obom láskavosť a povedz áno.
> Eleanor

V prílohe je správa od Arthura Fletcha!

Otvorí ju znova, len aby sa uistila, že je skutočná.

A je.

Nie je to len obyčajný email, ale *pozvánka*. Pozýva *ju* na jeden z jeho exkluzívnych a legendárnych literárnych salónov.

Na jeho súkromnom ostrove Skelbrae.

V Škótsku.

O necelé tri týždne.

Trasú sa jej kolená, keď si to číta už po stýkrát, a opäť ju zaplaví vzrušenie. O sekundu neskôr ju však obleje hrôza.

Strach, že Arthur Fletch – a ktokoľvek ďalší, koho pozval – sa iba raz pozrie na Cate Newhouseovú, dvadsaťročnú dievčinku, ktorú z hromady rukopisov vytiahol jeden z asistentov Eleanor Vandenbergovej, a zistí, že tam nepatrí.

Predkloní sa a čelo si oprie o kolená. Pripomína si, čo jej Eleanor prízvukovala, keď s ňou podpisovala zmluvu.

„Máte výnimočný talent, slečna Newhouseová. Keď na sebe ešte trochu popracujete, mohli by ste byť ďalším Arthurom Fletchom."

Zdvihne hlavu a zhlboka sa nadýchne. Otvorí koncept pripravenej odpovede a vymaže celý odsek o tom, aká je to česť, ako sa necíti byť hodná a že to musí byť nejaký omyl. Namiesto toho napíše osem krátkych slov.

> To by som si nedala ujsť!
> Vďaka,
> Cate

Zhlboka sa nadýchne a vydýchne a stlačí tlačidlo „odoslať".

Dvere kúpeľne sa zatrasú, niekto do nich udrel päsťou, a ona zakričí, že to bude len minútka. Nohy jej zmeraveli, na toalete sedí už takmer pol hodiny.

Odloží telefón na umývadlo a chystá sa utrieť… Ako inak.

Nie je tam žiadny zasraný toaleťák.

PRVÁ ČASŤ

Hráči

Majstri trileru

Čln poskakuje na rozbúrenej vode ako kameň.

Sienna sa oprie lakťami o zábradlie a žmúri do diaľky.

Zastáva názor, že žiadna cesta by *nikdy* nemala zahŕňať tri druhy dopravy, a predsa – za sebou majú nočný let (*plus* medzipristátie), trojhodinovú jazdu autom a tridsať minút na mori. A vďaka hmle koniec stále nie je na dohľad.

Čln narazí na vlnu a Malcolm niekde za jej chrbtom zastoná a vyvráti obsah žalúdka do mora. Odporný zvuk, akoby sa mohol prevrátiť naruby, ak by ho naplo ešte silnejšie.

Sienna zdvihne bradu a vlhký vzduch jej orosí unavenú tvár.

Na motorovom člne nebola od jarných prázdnin v prváku na výške. Živo si pamätá, ako stála na prove s rukami nad hlavou a s frajerom Brodym predvádzali obľúbenú scénu z *Titanicu*, čo bol skvelý zážitok, kým ho nezničil a nestrčil jej ruku do nohavičiek.

Našťastie, dnes jej nič také nehrozí. Malcolm má plné ruky práce s tým, aby sa udržal zábradlia, zatiaľ čo z neho lezú zvyšky raňajok.

No aby bola k Malcolmovi spravodlivá – niežeby práve teraz túžila byť k nemu fér –, Severné more je *o dosť* búrlivejšie ako Mexický záliv.

V Škótsku je už približne štyri hodiny a jej prvé dojmy sú, že je tu pochmúrne, fúka a treskúca zima sa vám plazí pod šaty asi s rovnakou taktnosťou ako Brody roky dozadu.

Malcolm však vystúpil z lietadla, nadýchol sa a vydal akýsi ručavý pazvuk, než zbehol dole schodmi a pobozkal asfalt. Presne ako pápež.

„Čln poskakuje na rozbúrenej vode ako kamienok."

Sienna si tie slová zopakuje len tak pre seba, spokojná s novým slovným obratom. Opis bol vždy jej silnou stránkou. Opis a zápletka. A tempo. Čo, prirodzene, vyvoláva otázku, čím prispieva *Malcolm*. Možno sem-tam nejakou vtipnou replikou. Občasným zvratom. Ona však vie svoje.

Samozrejme, že si to uvedomuje.

Ak je ona mozgom Penna Stonelyho, on je jeho tvárou.

Niežeby Siennu niekedy považovali za neatraktívnu, ale na zadnej obálke ich kníh vždy svieti Malcolmova fotka, presne taká, akú si čitatelia predstavujú pri autorovi trilerov: s primeranou dávkou vážnosti, tajomna a šarmu.

Vie si ľudí omotať okolo prsta – vrátane nej. Kedysi sa celá rozochvela, keď sa na ňu pozrel tými hlbokými tmavými očami vykúkajúcimi spod obočia. Jeho hlas bol ako pokrčený zamat – hladký a poddajný, kým sa nezadrhol o nejaké slovo a nezatiahol so škótskym prízvukom. Prízvukom, ktorý sa počas trojhodinovej cesty autom na sever ešte zvýraznil, keď bľabotal o tom, že je späť tam, kde patria jeho kosti. V *starej vlasti*.

Akoby mu chýbala každučký deň.

Akoby sa pred pätnástimi rokmi, po edinburskom incidente, nezriekol celej svojej domoviny.

Od chvíle, čo sa zoznámili, sa ho Sienna márne snažila presvedčiť, aby prekonal hrdosť a vzal ju do Škótska, no stačil jediný email od Arthura Fletcha a už sú tu. Na minulosť zjavne zabudol pri prvom pohľade na vres a hlohy a rozrečnil sa o kopcoch, dolinách a každom jednom stretnutí s *kravou z Vysočiny*.

Kravy s majestátnymi rohmi a červenohnedou srsťou boli skutočne rozkošné, no Sienna odolala nutkaniu urobiť si fotku. Nemieni ho v tom chválospeve povzbudzovať.

„Pred nami je Skelbrae!“ zrúkne kapitán. Hlas má hlboký, ošľahaný vetrom, skôr než krákanie pripomína syčanie, ako studená voda na rozžeravenom uhlí.

Ďalšia dobrá veta.

Sienna vytiahne telefón, otvorí aplikáciu s poznámkami a zapíše si ju (zošit má niekde v taške, ale to nevadí, v aplikácii si priebežne zaznamenáva krátke úryvky a slovné obraty, aby ich mohla použiť v budúcich scénach – hoci Malcolma vždy necháva v presvedčení, že tie repliky prichádzajú spontánne), keď vtom sa zubaté slnko prederie cez mraky a osvetlí ostrov pred nimi.

Z napenenej vody vyčnieva rozoklaný kus skaly obrastenej machom. Na prvý pohľad pripomína potápajúcu sa loď, jedna strana vytŕča k útesu, druhá sa zvažuje do mora.

Tmavý kamenný dom – nie, *dom* nie je vhodné pomenovanie, skôr pevnosť, fara, miniatúrny hrad – sa nebezpečne týči na vrchole, tak blízko okraja útesu, až budí dojem, že by stačil silnejší poryv vetra a celá stavba by sa zrútila do rozbúrených vĺn.

„Nie je to to najkrajšie, čo si kedy videla?“

Od jej manžela sa k nej nesie zápach zvratkov. Sienna sa uškrnie.

„Rozhodne je to dramatické,“ utrúsi. „Ale kto by tam chcel *žiť*?“

Odpoveď je, samozrejme, Arthur Fletch.

Arthur Fletch, ktorý si kúpil nielen ten dom, ale celý ostrov, na ktorom stojí, a pokrstil ho podľa svojej najslávnejšej série ako „Dom, ktorý postavila Petrarchová“, čím opäť raz dokázal, že len máločo je také bezodné ako mužské ego. Najmä keď je zjavné, že dom tu stojí už celé stáročia.

Malcolm ju objíme okolo pliec.

„No tak, priznaj si, že sa trošilinku tešíš,“ dobiedza s nezbedným úškrnom.

Sienna v tej chvíli cíti všeličo, ale nadšenie veru nie je na vrchole zoznamu.

Je unavená z letu, jazdy, plavby a z toho, že pred odchodom nespala dve noci.

Je nervózna z nastávajúceho víkendu, hoci by to Malcolmovi nikdy nepriznala.

Bojí sa o svojho psa – Edgar bol odjakživa jej pes, nie ich, hoci Malcolm trval na tom, že mu vyberie meno –, staručkého čivaviaka, ktorý mal za posledný rok najmenej štyrikrát smrť na jazyku a pravdepodobne sa rozhodne opustiť tento svet z čírej zlomyseľnosti, práve keď je Sienna preč.

A niekde za týmito tromi prevládajúcimi pocitmi, rovnako ako za hladom, smädom a nevoľnosťou, ktorá je síce v porovnaní s Malcolmovou slabšia, je aj štipka vzrušenia.

„Sisi," zamrmle jej muž. Ako len to oslovenie nenávidí. „*Sme* na jednej vlne, však?"

Sienna sa otočí v náručí svojho manžela, s ktorým je už trinásť rokov, a zahľadí sa naňho

Šedivé vlasy sa mu vlnia na spánkoch a zúfalo kričia, aby ich ostrihali, čo on zanovito odmieta a tvrdí, že mu uberajú desať rokov. A je na porazenie, že má pravdu. Vrásky okolo *jeho* očí ani *jeho* mierne ochabnutú bradu si nikto nikdy nevšimne. Zrejme im neprekážajú ani jeho krivé zuby, ktoré majú ďaleko od bielej.

Je notorický zvodca, vždy bol. Sienna bola svedkom, ako ho ženy a dokonca aj niekoľko mužov balilo na spisovateľských zjazdoch a konferenciách – hoci stála hneď vedľa neho. Ako jeho spoluautorka. Jeho žena. Nikdy jej to neprekážalo – popravde, občas sa vyžívala v tom, že napriek flirtovaniu patrí jej.

„*Sľúbila* si mi to," výstražne zavrčí, keď mu neodpovie.

Má pravdu. Naozaj to sľúbila. Alebo aspoň súhlasila.

A už to začína ľutovať.

„Uhm," zamrmle a prinúti sa k úsmevu, silenému, so stisnutými perami, zatiaľ čo si v duchu prechádza jeden zo svojich mnohých mentálnych zoznamov, tentoraz s názvom *Spôsoby, ako sa zbaviť tela*.

Upokojuje ju to viac ako akákoľvek meditácia.

Zatiaľ čo sa čln skokmi blíži k ostrovu a Malcolm ju pevne stíska, pospevujúc si škótsku odrhovačku, Sienna sa zamýšľa, nie prvýkrát, nad tým, či je schopná vraždiť.

...

Otočí sa mu chrbtom.

Malcolm sa podráždene zamrví – Sienna vie, ako veľmi to nenávidí –, ale vtom ukáže na postavu na útese.

„To je on?“

Malcolm prižmúri oči, snaží sa rozoznať siluetu. Vie, že by potreboval okuliare, veď už má päťdesiatku na krku, považoval by to však za kapituláciu, vzdanie sa starnutiu, a do tých vôd rozhodne nevstúpi bez boja. Nemieni vymeniť prívlastok *fešný* za *distingvovaný*.

Podarí sa mu rozpoznať mužov dlhý kabát aj široký červený klobúk, ktorý si pridŕža, aby mu ho neodfúkol vietor.

Z tej diaľky sa to nedá určiť s istotou, ale kto iný by to bol?

„Hej,“ skonštatuje. „To bude Arty.“

Malcolm zamáva postave, kým kapitán manévruje člnom k mólu, ale muž na útese mu neodmáva; jednoducho sa obráti a ťažkopádnym krokom sa poberie späť k domu.

„Hm, asi nás nevidel.“ Malcolm spustí ruku a pocíti čerstvý nával nervozity stúpajúcej ako žlč, úzkosti, ktorá sa pomaly stupňuje, odkedy vzlietli z letiska JFK.

Z návratu má isté obavy. Niežeby to Sienne priznal.

Za oknom auta sa mihali známe zelené a sivé farby škótskej vysočiny, Sisi nadšene ochkala nad dlhosrstými kravkami a on si v duchu prehrával incident, čo pred toľkými rokmi urýchlil jeho odchod. Incident, ktorý sa začal fľašou Macallanu prepašovanou do autorskej jurty na Medzinárodnom knižnom festivale v Edinburghu a dajako prerástol do vzájomných nadávok s držiteľom

Bookerovej ceny, do následného knokautovania dotyčného držiteľa Bookerovej ceny a napokon do násilného vyvedenia zo stanu básnikom laureátom, po čom ho natrvalo a bez okolkov vylúčili z podujatia. Doživotne.

Bol to ponižujúci záver príšerného týždňa – diskusia s chabou účasťou, posmešná poznámka o stave škótskej beletrie, ťažko zranená hrdosť a reputácia v troskách.

Najvyšší čas celú záležitosť uzavrieť.

Pohnúť sa ďalej. Ísť *vpred*.

Nedokáže si predstaviť lepší spôsob, ako zavŕšiť starú kapitolu a začať novú, než v spoločnosti Arthura Fletcha.

Muža slávneho z viacerých dôvodov.

Prvým sú, samozrejme, jeho knihy – kombinácia trileru a detektívky s jeho typickými zvratmi.

Druhým, aspoň v intelektuálnych kruhoch, sú však jeho salóny.

Nie preto, že sa konajú zriedka – niekedy medzi nimi uplynie aj niekoľko mesiacov či rokov, ale kvôli zoznamu mien, ktoré z nich vzišli.

„Čo myslíš, koho ďalšieho ešte pozval?“ spýta sa Sienny. „Stavil by som na tú Pulitzerovú.“ Sienna naňho nechápavo hľadí. „Vieš… tú s tými vlasmi. Pravdepodobne jedného či dvoch víťazov Národnej knižnej ceny… a možno len tak pre zábavu prihodil aj nejakého básnika.“ Pokrúti hlavou. „Prekliati básnici… vždy si o sebe namýšľajú, že sú lepší. Len preto, že používajú menej slov.“

„Hm… a kedy naposledy si *ty* stretol nejakého básnika?“ zabŕdne doňho Sienna, zatiaľ čo loď zastavuje v dokoch. Na okamih je presvedčený, že si ho iba doberá, no vzápätí mu dôjde, že jej vlastne nikdy neprezradil, že do edinburského incidentu bol zapletený aj jeden laureát.

Kapitán nevypne motor, nechá ho bežať na voľnobeh, len kým Malcolm vyhádže batožinu na mólo, keďže trval na tom, že to spraví sám. Sienna to odjakživa považuje za nesmierne galantné.

V chrbte ho pichá od námahy, ale nedáva to najavo. Nejde o nič, čo nenapraví horúci kúpeľ a pohárik, pomyslí si, keď loď odpláva hneď po tom, čo ich vysadila na Skelbrae.

„Všetci tí slávni spisovatelia," zamrmle Sienna. „Nikto z nich nebude vôbec tušiť, kto sme."

„No tak, *zaslúžime* si tu byť," chlácholí ju Malcolm. „Penn Stonely je oceňovaný autor!"

„Nie, nie je."

„Samozrejme, že je. *Čierna cesta domov* vyhrala ocenenie *Stack Attack* triler roka."

Dobre, nie je to ani Edgard, ani Dagger, ale byť vo výbere čosi znamená. Ešte k tomu vo výbere čitateľov. Sienna neprestávala hundrať, že je to len blog s tristodvadsiatimi siedmimi odberateľmi, ani keď ich poprosili, aby povedali pár ďakovných slov do kamery. Zhostil sa toho s plnou vážnosťou, zatiaľ čo ona drepela vedľa neho a soptila ako divoká mačka. Ani sa len nepokúsila usmiať na fanúšikov.

Keď to kontroloval naposledy – čo nerobí často –, video malo dvadsaťdeväť videní. A štyri komentáre. Z ktorých iba tri boli pozitívne.

Sienna prikývne. „Jasné," utrúsi sucho. „Ako som na to mohla zabudnúť!"

Malcolm zdvihne tašky a vykročí po móle. Vezme bremeno na svoje plecia, ako to už dnes urobil, ako to robieva často z pozície Penna Stonelyho, keď Sienna odmieta utiahnuť svoju polovicu.

Pri móle kotví ešte jeden čln. Hoci nazvať to člnom je asi také trefné ako označiť hrad nad nimi za dom.

„Cha, typický Fletch," prehodí Malcolm.

Meno jachty je namaľované na boku fontom pripomínajúcim písací stroj: Honorár.

Sienna prevráti oči. „Páni, veľmi štýlové," utrúsi a Malcolm postrehne náznak sarkazmu – ako vždy –, ale nedá sa vyprovokovať.

Dorazia na okraj móla a začne sa skutočná fuška.

Nedokáže rozoznať, či bol chodník pred nimi kedysi kamenným schodiskom, ktoré sa odvtedy rozpadlo na skalnatý svah, alebo bralo, do ktorého niekto vytesal schody. Tak či onak, je zradný. Ako stúpajú hore, skaly a bridlice sa im rozpadajú pod nohami a kotúľajú sa z kopca.

„Nie je to práve bezpečné, čo?“ podotkne Sienna, ale Malcolm neodpovie. Všetku pozornosť venuje udržaniu rovnováhy a tomu, aby nedal najavo, že už nevládze lapiť dych. Hrudník sa mu sťahuje, v ľavej ruke mu mravčí a, bože, *nemôže* dostať infarkt. Nie tu, nie teraz, keď má na dosah všetko, na čom tak tvrdo drel, keď už vidí dvere do svätyne vydavateľského sveta a takmer sa ich dotýka.

„Si v poriadku?“ spýta sa Sienna. Zdá sa, že sa oňho úprimne bojí, tak sa odhodlá k statočnému úsmevu, hoci po krku mu steká pot.

„V pohode,“ precedí cez zuby a driape sa nahor k domu, ktorý už na nich čaká.

Konečne je tá pekelná cesta za nimi a strmina prejde do rovnej štrkovej cestičky.

Zastane, hlavne aby sa vydýchal a pokochal výhľadom.

Akoby nejaká mocná ruka rozohnala hmlu a odhalila šíre modré more a škótsku pevninu v diaľke. Odtiaľto vidí nielen hrad, ale aj malebnú chalúpku na opačnom konci cestičky a chodník – nie dláždený, skôr len udupanú zem širokú tak akurát pre voz alebo dvoch ľudí kráčajúcich vedľa seba –, ktorý sa vinie ako stuha po miernom úbočí, než zmizne z dohľadu za zákrutami.

Obklopuje ho vysoká tráva prerastajúca až do chodníka. Zazrie rýchly pohyb, akési zvieratko prebehne cez spletenú zeleň. Zajac alebo azda lasica? No už je preč, skryté v trávnatom poraste.

Skôr než naň stihne upozorniť Siennu – má slabosť pre malé zvieratká, preto majú aj tú prekliatu čivavu, čo si podľa neho nezaslúži byť nazývaná psom –, jeho pohľad upúta hrad.

Môj ty bože, ten hrad!

Z diaľky vyzeral tak impozantne, až sa aj obával, či zblízka nestratí niečo zo svojej majestátnosti a nescvrkne sa len na skromný, hoci obrovský dom, čo súperí s časom a so živlami, chátra a, podobne ako ľudské telo, pomaly prehráva.

No boli to zbytočné obavy.

Zblízka je ešte veľkolepejší so všetkými tými vežičkami a špicatými strechami, s dvomi krídlami s tuctom okien a vitrážovým svetlíkom nad vchodom s takým tým ozdobným prahom a dvojkrídlovými dverami, čo sa otvárajú ako brána.

Neveriacky pokrúti hlavou. „Tak teda toto si možno dovoliť za päťdesiat miliónov predaných výtlačkov."

„*Ja* by som tie peniaze nepremrhala na toto," poznamená Sienna, kráčajúc po cestičke.

„Hovor za seba," prehodí Malcolm, zdvihne tašky a pobehne za ňou.

„Veď aj som hovorila," zamrmle a vyjde po schodoch.

Na drevených dverách sú vyryté Fletchove iniciály spolu s rovnakými slovami, ktoré sa objavujú na začiatku každej jeho knihy.

Pravdu má ten, kto drží pero.

Nádherné, pomyslí si Malcolm, keď zazvoní na zvonček a zvuk sa rozľahne po obrovskom dome. Batožinu si prehodí do jednej ruky a druhou chytí Siennu, tichá pripomienka, že sú v tom spolu.

„Týmto sa všetko zmení," vydýchne.

Siennina ruka v jeho zovretí zmeravie. Pozrie sa naňho, zjavne sa chystá niečo povedať, ale vtom sa otvoria dvere. Malcolmovi sa uľaví.

...

„Vitajte v skelbrae!"

Sienna mimovoľne cúvne, ohromená čírou silou nadšenia, čo vyžaruje z mladej ženy, ktorá im otvorila. Očividne Američanka ako ona, s opálenou pokožkou posiatou pehami a s blonďavou

kučeravou hrivou. Peknučká ako taká skautka. Veď s tým svojím tisícwattovým úsmevom a nevyčerpateľnou energiou naozaj pôsobí skôr ako *dievčatko*.

Uvedomí si, že sa mračí, akoby tá mladá žena predstavovala akúsi zápletku, čo treba vyriešiť. Rýchlo sa zatvári inak.

„Ahoj!“ pozdraví Sienna veselo. „Ty musíš byť…“

„Som Millie!“ doplní ju mladá žena, akoby sa tým všetko vysvetlilo. Zľahka poskakuje na špičkách, akoby sa nedokázala krotiť, a keď sa oslnivo usmeje na Malcolma, Sienna zvedavo čaká, aký prístup zvolí jej muž: koketný alebo otcovský?

„Tak ahoj, slečna Millie!“ zvolá. Čiže otcovský. „Myslím, že nás očakávate. Sme Penn Stonely.“

Sienna zaškrípe zubami. Malcolm veľmi dobre vie, že nemá rada, keď ju takto predstavujú – akoby bola len polovicou človeka.

„Som Sienna,“ opraví ho a vyšklbne si ruku z jeho zovretia. „Toto je Malcolm.“

Malcolm žmurkne. Nie práve otcovsky. „Ospravedlňujeme sa za meškanie. Nestihli sme prestupný let… príšerná hmla. Nedovideli sme si na nos. Vážne! Ale už sme tu! Lepšie neskoro ako nikdy, však vieš. Ty musíš byť Artyho asistentka.“

Arty, ako keby boli starí priatelia. V skutočnosti Malcolm stretol Arthura Fletcha presne dvakrát v živote, prvý raz na jeho autogramiáde a druhýkrát pred piatimi rokmi spolu s ňou v bare hotela, kde Fletch prednášal. V tom čase už trónil tretí diel série o Petrarchovej mesiac na zozname bestsellerov New York Times a prvý sa práve nakrúcal. Obklopoval ho tucet podlizujúcich sa spisovateľov, ktorí dúfali, že sa na nich prenesie aspoň štipka jeho talentu či úspechu.

Sláva osvojením.

Úspech získaný cez blízkosť k sláve.

Malcolm si vtedy pritiahol stoličku cez celý bar a pri škrípaní kovových nôh na dlaždiciach by sa Sienna najradšej prepadla pod zem.

Fletch ho síce zhovievavo potľapkal po pleci, ale jeho pohľad spočíval na Sienne, keď prehovoril.

Nie, Arthur Fletch by Malcolma Buchanana zrejme nerozoznal od vreca s pieskom.

A predsa ich sem pozval. Takže možno, pomyslí si s istým vzrušením, možno si pamätá *ju*.

„Asistentka?!“ Dievča spomalene zažmurká a rozosmeje sa. „Chichi! Nie! Som Millie Mitchellová!“

Malcolm sa zamračí. „Aha…“

„Trilógia Domínium útechy? Je to literatúra pre mladých dospelých.“

Malcolm prikývne, ale Sienne je jasné, že netuší, o čom rozpráva. Millie prestane poskakovať a úsmev jej na okamih zmrzne. „Literatúra pre mládež? YA?“ dodá, aby to upresnila. Rozpačito si stiahne gumičku z vlasov, len nimi pohodí a hneď si ich znova zopne, takže sú presne také ako predtým – gesto, ktoré si Sienna okamžite uloží do pamäti pre budúcu postavu.

„Och, píšeš pre deti?“ zvolá jej manžel. „To je milé!“

Millie pokýve hlavou. „No, vlastne pre tínedžerov… ale veľa mojich čitateľov má aj dvadsať alebo tridsať rokov, takže je to skôr marketingové vekové ohraničenie ako žáner…“ Sprisahanecky sa usmeje na Siennu. „Byť mladý je len otázkou nastavenia mysle, nie je tak?“

„Jednoznačne,“ súhlasí Sienna rozvážne.

Jej muž sa neprestáva mračiť a Sienna priam vidí, ako mu to šrotuje v hlave, keď sa snaží prísť na to, ako sa Millie Mitchellovej podarilo dostať na tento salón. Niežeby Sienna nemala rovnaké pochybnosti, ale má aspoň toľko taktu, aby to nedala na sebe poznať. Millie Mitchellová mohla pokojne predať desaťkrát viac kníh ako Penn Stonely.

Pri tej predstave ju trpko pichne v hrudi, no nevšíma si to.

„Poďte ďalej,“ pozve ich Millie gestom ruky, stojac v dokorán otvorených dverách, akoby predsieň bola jej. Sienna stihne

vrhnúť iba jediný letmý pohľad na masívne schodisko za ňou, než ju Millie schytí za ruku a vtiahne dnu, pričom sa na ňu zavesí, akoby boli staré priateľky.

Malcolm odloží tašky k stene, kde sa už hromadí kopa rôznej batožiny. Čierna cestovná taška sa zošuchne medzi značkovú víkendovú tašku a fialovo-ružový kufor, ktorý okamžite pripíše na vrub Millie, no len kým nezazrie belasý kufor na kolieskach polepený nápismi ako *Je to pán dokonalý, ale je vymyslený!* a *#KnižnáLady*.

„Rada by som vám to tu poukazovala," vyhlási Millie, „ale ani ja som to tu ešte nevidela. Arthurova pracovňa je vraj týmto smerom a za *tými* dverami je knižnica s brutálne strašidelným domčekom pre bábiky…"

Sienna letmo zablúdi pohľadom k spomínanej miestnosti s policami plnými kníh a domčekom pre bábiky, ktorý pripomína miniatúru hradu, vystavenom na podstavci uprostred.

Pokúsi sa k nemu vykročiť, ale Millie ju nepustí.

„Ach," pokračuje bez toho, aby sa vôbec nadýchla, „počúvala som podcast o slávnych autoroch so strašidelnými domami a bol tam aj Skelbrae, ale podľa mňa miesta ako toto proste len *vyzerajú* hrôzostrašne, vieš?"

Stíchne, iba aby nabrala dych, a hneď rapoce ďalej.

„Až *toľko* zasa nemeškáte. Práve som chcela navrhnúť hru na prelomenie ľadov a hádať, aké žánre kto píše… Och! Ale vám som už vytárala ten svoj! Hopla… Neprezradíte to ostatným, však?"

„Nie, samozrejme, že nie," ubezpečí ju Sienna, ale v skutočnosti ju vôbec nepočúva. Stále sa nevie vynadívať na obrovskú vstupnú halu, klenutý strop ako v kostole, steny po oboch stranách pokryté trofejami a lemované dverami vedúcimi do rôznych kútov domu.

Priamo pred nimi stojí naleštený stôl s dekoráciou z prepletených parohov. Obrovská kytica z kostí.

„Fuj, nie je to nechutné?" zašvitorí Millie, natiahne ruku a nalakovaným nechtom ťukne do ostrého paroží. Sienna pohľadom

preletí ponad parohy k veľkolepému kamennému schodisku, ktoré sa stáča nahor, schody stáročiami vyšúchané dohladka. V polovici sa rozvetvuje ako strom na dve menšie schodiská vinúce sa mimo dohľadu. Na podeste stojí starožitný bronzový gong vysoký ako Malcolm.

Sienna potlačí detinské nutkanie vybehnúť po schodoch a udrieť naň.

No potom presunie pozornosť vyššie, k oknu nad podestou.

Obrovskému vitrážovému kruhu pripomínajúcemu katedrálnu ružicu. Úlomky žltého, zeleného a modrého svetla sa v obrazci nespájajú do podoby svätca ani biblického výjavu, ale do portrétu samotnej Julie Petrarchovej – s jej slávnym červeným bobom a čiernym sakom. V náručí drží zlatú knihu a hlavu má naklonenú ako v knihách tesne pred tým, než vyrieši vraždu.

Namojdušu, Dom, ktorý postavila Petrarchová.

Millie ich vedie k pootvoreným dverám v zadnom kúte predsiene vedľa vitríny so stredovekými zbraňami.

„Všetci sme tu… v *salóniku*, či ako by som to nazvala. Priscilla povedala, že tam máme počkať."

„A kto, ak sa smiem spýtať, je Priscilla?" zisťuje Malcolm, ktorý sa ju ponáhľa dobehnúť. „Chceš mi hádam povedať, že sa Fletch po všetkých tých rokoch konečne usadil? Dobre má!" Stisne Sienne plece. „Nič sa nevyrovná láske dobrej ženy."

Siennin úsmev je zubatejší ako škótske slnko.

„Nie, nie," odvetí Millie so smiechom. „Priscilla Renée Foxová. S takým menom musí byť autorkou ľúbostných románov!"

Malcolm nadvihne obočie. „Ľúbostných vravíš? To je… *zaujímavé*."

Nasledujú Millie po krátkej chodbe ovešanej zarámovanými mapami rôznych miest – Benátky, Rio, Madrid –, všetko dejiská starších kníh Arthura Fletcha, s malými, ručne písanými poznámkami pripnutými k riekam a cestám. Jeho rukopis je takmer rovnako nečitateľný ako jej.

Keď prídu k dverám salónu, Sienna sa zháči. Aj odtiaľto vidí trofeje rozvešané po stenách, hoci s určitosťou vie, že na tomto malom ostrove nie je čo loviť, čo znamená, že ich všetky priviezli len na parádu: Arthur Fletch sa tu hrá na škótskeho lorda, hoci je rovnaký Američan ako ona.

Sienna sa zahľadí do sklenených očí vypchatého jeleňa, kým Millie neroztvorí dvere dokorán a neodhalí troch spisovateľov (našťastie živých), ledabolo usadených na nesúrodých kusoch nábytku. Vzápätí rozhodí rukami v grandióznom geste, ktoré má buď predstaviť ich miestnosti, alebo miestnosť im.

„Ľudkovia," zvolá, „toto je Penn Stonely!"

Autorka romantických románov

Počula, že v živote, rovnako ako v láske, je chémia prvoradá.

A chémiu prebúdza už prvý dojem.

Bežný človek si vytvorí názor približne za desať sekúnd, preto prvé osudové stretnutia bývajú také zásadné. Nadviazanie očného kontaktu, odzbrojujúci úsmev, prívetivé vyžarovanie – to všetko udáva tón tomu, čo príde neskôr.

Nanešťastie, práve keď Penn Stonely vstúpi do salónu, Priscilla je mysľou niekde inde.

Konkrétne pri golieri svojich šiat a visačke, ktorá ju šteklí na krku. Nemôže uveriť, že ju zabudla odstrihnúť. Sú nové. Okrem zlatej kvetinovej brošne je *všetko*, čo má na sebe, nové. Od fialovoružových šiat cez ladiace lodičky až po lak na nechtoch.

Ružová pôsobí nežne.

Ružová pôsobí žiarivo.

Ružová pôsobí sebavedomo a prístupne – presne tak, ako chce pôsobiť…

Alebo aspoň chce, aby ju tak vnímali.

Teraz jej ten outfit pripadá trochu prehnaný, ale je neskoro – príliš neskoro urobiť čokoľvek s farbou či visačkou, a tak sa to snaží ignorovať. Prepletie si ruky v lone, aby sa nehrala s prstami, zatiaľ čo Milliin čulý hlások uvádza posledného autora.

Teda *autorov*.

„Autorský tím," vysvetlí Millie. „Nie je to skvelé?"

S veľkou pompou ich predstaví trojici, ktorá už sedí v salóniku, akoby boli súčasťou nejakej prezentácie.

Priscilla počúva iba na pol ucha. Zvyšných dvoch si už stihla obzrieť. Je tu Jaxon, vyšportovaný beloch so slabým texaským prízvukom. Má niečo po tridsiatke, hoci tepláky, hnedé vlasy ostrihané nakrátko a hipsterské okuliare naznačujú, že by rád pôsobil mladistvejšie.

Potom Kenzo, Ázijec – Japonec, ak by mala hádať – približne v rovnakom veku a jediný inej ako bielej rasy okrem nej. V čiernych džínsoch a tričku AC/DC práve prehráva boj s nenásytným gaučom, na ktorý si nešťastne sadol.

Čo sa týka nováčikov, ktorých priviedla Millie, nervózne sa usmievajúca žena je štíhla, akoby dvakrát týždenne cvičila pilates. Muž vedľa nej je o dobrých desať rokov starší, má šedivé vlasy a vyžaruje z neho samopaš, aká je, zdá sa, typická pre väčšinu belochov vo vydavateľskom biznise. Akýsi predpoklad, že už viete, o koho ide.

Priscilla *vie,* ale v duchu sa uškrnie, keď sa Kenzo spýta: „Tak, kto z vás je Penn a kto Stonely?"

Pocíti škodoradostné uspokojenie, keď mužov výraz zamrzne. Zato žena sa len dobrosrdečne zasmeje.

„Obávam sa, že ani jeden," povie. „Ja som Sienna. Toto je môj manžel Malcolm."

„Sme komplici, v mnohých ohľadoch," dodá Malcolm s čudným prízvukom – čosi medzi anglickým, škótskym, stredoatlantickým – a s nacvičeným pátosom, na čo Sienna prevráti oči a ostatní sa zdvorilo zasmejú.

Teda všetci okrem Millie, ktorá si založí ruky vbok a zhíkne: „Nekazte hru!"

Priscilla si povzdychne. Kiežby mohla splynúť s kreslom, kiežby ju vstrebalo tak, ako sa pohovka zjavne snaží pohltiť Kenza.

Miestnosť je plná nábytku, ktorý vôbec neladí. Keďže sem vošla ako prvá, mohla si vyberať a zvolila si kreslo s vysokým operadlom. Vtedy jej to prišlo ako dobrý nápad v porovnaní s preležaným gaučom a tuhou malou taburetkou, ale teraz sa cíti, akoby tomuto podivnému zhromaždeniu predsedala namiesto toho, aby bola iba jeho súčasťou.

Celý salónik pôsobí… agresívne. Steny zdobia lovecké trofeje, hoci pochybuje, že by sa dal na Skelbrae nájsť los, nieto ešte zabiť a vypchať. No dojem očividne prevažuje nad autentickosťou. Minimálne tu.

Priscilla bola vlastne prvá, kto dorazil do domu Arthura Fletcha.

Jej hlas sa rozliehal po chodbách, ale nikto neodpovedal, a tak strávila nasledujúcich dvadsať minút blúdením z izby do izby, vychutnávajúc si ticho a ďalšie, nie také morbídne trofeje Arthura Fletcha: memorabílie jeho práce. Zdalo sa jej vzrušujúce vidieť zbraň, ktorá stála v centre prvého Ashboltovho prípadu. Alebo neslávne známu sekeru, čo používal vrah v knihách o Bellamyovi.

Každého vždy prekvapí, že je fanúšička. A presne to na románoch miluje. Nie sú ako recepty. Dobrý príbeh je skrátka dobrý bez ohľadu na to, kto ho napísal alebo pre koho.

Milliin piskľavý hlas ju vráti do reality.

„Tak dobre, pustime sa do hry!“ zvolá a s nenútenou ohybnosťou, ktorá sa po tridsiatke vytráca, sa uloží do tureckého sedu na taburetku. „Vravela som si, že by sme mohli hádať, aké knihy tu prítomní píšu!“ Tón, akým rozpráva, pridáva výkričníky ku všetkému, čo povie, a jej bujarosť dodáva lesk koncu každej vety.

Malcolm so Siennou sa usadia na dvojmiestnu pohovku, ktorá by stačila pre oboch, keby sa Malcolm neposadil presne doprostred. Sienna sa napokon natlačí do rohu. „Ach,“ prehodí Malcolm, „tak ja som nás už vyzradil. Penn Stonely píše trilery. Uhádnete *aké*?“

Jaxon zdvihne zrak od mŕtveho zvieraťa na stene, ktoré si práve obzeral, a odkašle si.

„Tipujem kriminálky z policajného prostredia," povie, prstami naznačí zbraň a namieri na pohovku. „Predstavujem si neortodoxnú agentku FBI. Nehrá podľa pravidiel, ale, človeče, dosahuje výsledky."

Malcolm so smiechom pokrúti hlavou. „Vždy je mi potešením stretnúť fanúšika!"

Chlap sa rozrehoce. „No doriti, *trafil* som sa?"

Malcolmov výraz trochu povädne. Sienna ho pohladí po chrbte.

„Kto je na rade?" spýta sa Millie, obzerajúc sa dokola.

Kenzo sa oslobodí z pohovky, vstane a narovná si krk.

„Tak sa na to pozrime," povie a ukáže na športovca. „Jackson, správne?"

Fitnesák prikývne. „Hej," povie a skríži predlaktia. „S X."

V miestnosti sa ozve krátky štekavý smiech a Sienna si rýchlo chytí dlaňou ústa. Priscilla sa usmeje a potlačí pobavenie.

„Prepáčte," vyhŕkne jedna polovica Penna Stonelyho a odkašle si, akoby ju len dusilo.

„Jaxon s X," zopakuje Kenzo, „je očividne sci-fi."

Jaxon nechá jeho teóriu chvíľu visieť vo vzduchu a potom sa uškrnie. „Čo ma prezradilo?" zisťuje, a keby sa Priscille chcelo zapojiť do debaty, povedala by, že vyzerá ako niekto, kto investuje do krypta, číta články o biohackingu a trúsi reči ako „sci-fi je predvoj vedeckej reality".

Nepovie však nič. A zjavne ani Kenzo, ktorý len pokrčí plecami. „Mal som taký pocit."

Jaxon prikývne. Očividne to berie ako kompliment. No potom upriami modrooký pohľad na ňu.

„A čo tuná Priscilla?"

Priscilla odolá nutkaniu pomrviť sa v kresle.

Už odmala je neposedná, čím doháňala rodičov do zúfalstva. Tí dokázali presedieť celé hodiny bez pohnutia, čítať knihy alebo

opravovať úlohy, no v nej buble energia ako para. Netrpezlivé ťukanie perom o zošit. Koleno poskakujúce pod stolom. Prsty, čo sa potichu plazia ku kvetinovej brošni nad srdcom. Prinúti ich vrátiť sa späť do lona a snaží sa vyžarovať pokoj, ktorý necíti, zatiaľ čo si ju ostatní spisovatelia premeriavajú. Ich pohľady sa kĺžu po jej ružovom zovňajšku a korčuľujú po hnedej pokožke.

Kenzo sa jej zahľadí do očí a usmeje sa, takmer nežne, keď vysloví: „Romantika."

Nie je to otázka, ale aspoň v tom necítiť pohŕdanie.

„To je až také zrejmé?" spýta sa a snaží sa, aby to znelo nenútene, hoci vidí, ako Malcolm nadvihne obočie, Jaxon nakloní hlavu, a priam počuje, ako si všetci spisovatelia v miestnosti kladú otázku, čo *tu* vlastne *robí*.

Kenzo bez váhania pokračuje ako taký Poirot so železnými nervami.

„Millie píše pre mladých dospelých. Čo nechtiac vyzradila každému z nás." Millie sa začervená a schová si tvár do dlaní. „A Cate…"

Rozhliadne sa a až teraz si všimne, že najmladšia autorka chýba. Je to hrozné, ale Priscilla na ňu tiež zabudla.

„No, Cate tu síce nie je, ale píše detektívky, rovnako ako Arthur Fletch," povie a položí si ruku na hruď. „A ja som Kenzo." Mierne sa ukloní, akoby predvádzal kúzelnícky trik. „Horor. Ak to nie je zrejmé."

„Podvádzal si!" vyhlási Millie, hoci tlieska. „Vygooglil si si nás."

Kenzo s ospravedlňujúcim úsmevom vytiahne mobil zo zadného vrecka. „Nie je tu signál," prehodí. „A Wi-Fi ešte nemám."

„To si si nemohol len tak tipnúť," zapochybuje Jaxon.

Kenzo mykne plecom. „Mám na to nos. Horor, rovnako ako triler, stojí na detailoch. Vrah schovaný medzi postavami, nenápadne nastražená a zabudnutá zbraň. Nebezpečenstvo skryté na očiach."

Jaxon si odfrkne. „Asi preto vždy hneď v prvej kapitole uhádnem, kto je zloduch."

Kenzo nakloní hlavu. „Možno by si mal čítať lepšie knihy."

„Nie, kámo." Jaxon sa natiahne a prekríži si ruky za hlavou, jeho malé tričko to ledva vydrží. „Nechaj si svojich maskovaných vrahov a lacné ľakačky. Chceš ozajstnú výzvu? Skús naplánovať vojnový konflikt medzi mimozemskými civilizáciami."

Priscilla sleduje, ako sa tí dvaja doťahujú, akoby to bol tenisový zápas, konverzačná loptička lieta sem a tam.

„Drvivá väčšina sci-fi je v skutočnosti *fantasy*," skonštatuje Kenzo a Jaxon sa strhne, akoby dostal facku.

Millie sa zamračí. „Hej! Čo je zlé na fantasy?" ohradí sa.

„Vôbec nič," odvetí Kenzo a mykne plecom. „Nikdy som nepochopil tú nevraživosť medzi žánrami. Majú viac spoločného, než si ľudia myslia. Fantasy. Horor. Triler. Krimi. Všetky sú len rôznymi verziami tej istej hry, rôznymi kulisami pre postavy a konflikt, konštruktmi strachu, túžby a napätia."

Millie natešene prikývne. „Totálne," pritaká. „V literatúre pre mladých dospelých ide predovšetkým o napätie."

Jaxon zagúľa očami. „Pochybujem, že to budú-nebudú spadá do rovnakej kategórie."

Millie ohrnie nos. „No *dovoľ!* Práveže tam ide o veľa."

„Ale čo, *naozaj*?" podpichne ju piskľavým hlasom, aby napodobnil ten jej, z čoho sa Priscille zježia chlpy na zátylku, no Millie naňho len vyplazí jazyk. Prišli spolu krátko po nej. Ich hlasy sa niesli tichým domom – jej prenikavé pišťanie a jeho hrdelný smiech. Vešali sa po sebe, hoci sa zoznámili až na lodi. Ach, byť mladá a mať nízke nároky.

„Hej, naozaj," zdôrazní Millie s predstieraným pobúrením. „A tá naliehavosť odráža to, ako sa všetko zdá byť otázkou života a smrti, keď máte šestnásť. No a čo, ak je v tom aj romantika? Romantika je predsa o napätí! Však, Priscilla?"

Priscilla zažmurká a na hroznú sekundu jej myseľ úplne zíva prázdnotou. Prsty jej vyletia ku kvetinovej brošni, zúfalo sa chcú niečoho zachytiť. Po chvíli však ten moment pominie a prikývne.

„Určite," súhlasí. „Kenzo má pravdu. Každý žáner používa ten istý balík metaforických kariet, len s nimi hrá inú hru."

„Ha!" vyprskne Malcolm. „To sa mi páči."

„Opatrne," ozve sa Sienna. „Ukradne ti to."

„Umenie je krádež," vyhlási Jaxon a očividne čaká súhlasné „Tak, tak", no dočká sa len pohľadov. „Viete, v tom najpravdivejšom zmysle. Vždy kráčame v stopách niekoho iného," dodá v opojnom tichu.

Priscilla si zhrnie myšlienky a pohľadom zablúdi k malému stohu papierov na konferenčnom stolíku. Všetci už svoje formuláre vyplnili, zostáva posledný pre Siennu a Malcolma.

„Toto musíte podpísať."

Sienna vezme dokument a zamračí sa, keď uvidí slová navrchu.

DOHODA O MLČANLIVOSTI

„NDA? To vážne?" Rozhliada sa okolo seba. „Nie je to trochu prehnané?"

„Všetko tu je trochu prehnané," odvetí Kenzo nezúčastnene.

Malcolm jej vytrhne papier z ruky a zbežne si ho prečíta. „Arty bol odjakživa známy tým, že si stráži súkromie," prehodí.

„*Arty?*" začuduje sa Jaxon, ale Malcom pokračuje.

„Tieto jeho salóniky sú posvätné. Je to príležitosť prebrať nápady, minulosť, prítomnosť aj budúcnosť. Nechcel by som, aby sa tie tajomstvá dostali na verejnosť."

„Asi máš pravdu," uzná Sienna, obzerajúc sa po niečom, čím by to mohla podpísať. Priscilla sa konečne odhodlá siahnuť po

zlatej kvetine pripnutej na šatách a odhalí, čo to v skutočnosti je: ozdobný uzáver pera.

Darček od jej mamy a pripomienka, že aj keď mala mať voľno, bola na rande alebo doma na Vianoce, vždy trochu aj pracovala.

Sienna ho otvorí a zachmúri sa. Asi čakala, že bude čierne, ale hrot je pokrytý červenými kvapkami.

„Čo za sériového vraha píše červenou?“ podotkne Jaxon s nervóznym úškrnom. Zopakoval hlášku, ktorú utrúsil, už keď si ho požičal na podpísanie vlastného dokumentu.

Priscilla tomu nevenuje pozornosť. Vie, že ide o bežnú poveru medzi spisovateľmi. Má priateľa, ktorý tvrdí, že je to atramentový ekvivalent kosy, ktorá seká jeho text, a že prijme iba úpravy priateľskej zelenej alebo modrej farby – no ona tú averziu nechápe. Veď predsa to, čo sa píše, je dôležitejšie než farba, akou je to napísané.

Sienna s Malcolmom to podpíšu, no ani jeden z nich vlastným menom. On namiesto toho nakreslí dva okázalé oblúky – P a S – a Sienna načmára zvyšné „enn“ a „tonely“, čím vytvoria jedno meno.

Priscilla netuší, či je to právne v poriadku, ale očarí ju to. Práve si pripína ozdobné pero späť na šaty, keď sa vo dverách objaví Cate s čajníkom a pol tuctom rôznych šálok na podnose.

„Našla som čaj!“

Prvé, čo Priscille napadlo, keď stretla Cate, bolo, že nevyzerá dosť dospelo na to, aby mohla šoférovať, nieto ešte písať detektívky. Aspoň nie také, čo by stáli za vydanie.

Je drobná a krehká, tmavé vlasy má zastrihnuté tesne nad plecami. Na sebe má veľký zelený sveter s rukávmi takými dlhými, že jej neustále zakrývajú ruky – aj kus podnosu –, keď sa s chvatom blíži k stolíku. Šálky s tanierikmi pri každom kroku cinkajú.

Kenzo s Malcolmom sa naraz pohnú, aby jej pomohli, ale ona zavrtí hlavou.

„Zvládnem to. Pracovala som v kaviarni. Nikdy som nič nerozbila.“ Položí podnos na stôl, pričom sa starostlivo vyhne hromade dohôd o mlčanlivosti. „Len som si myslela… nevedela som, ako dlho budeme čakať… dúfam, že pán Fletch nebude mať nič proti. Vzala som aj sušienky.“

Odstúpi od podnosu s čajom a pašovanými keksami a poobzerá sa, akoby sa rozhodovala, kam si sadne. Nakoniec skončí na okraji Kenzoovej pohovky.

Priscilla postrehne, že si žiadny z mužov nejde naliať čaj sám. Je zvedavá, ako dlho budú čakať, kým ich obslúži niektorá zo žien – ona to rozhodne nebude a dúfa, že ostatné sa tiež zdržia –, ale vtom sa Sienna začne hrať na hostiteľku a vypytovať sa všetkých, ako majú radi čaj.

Cate si ho dá s trochou mlieka a rozpačito poďakuje.

Millie si dá tri kocky cukru a potom potajomky pridá štvrtú.

Malcolma sa nemusí pýtať, rovno mu podá šálku.

Priscilla pije čierny čaj – má radšej kávu, ale po lete je taká unavená, že si vystačí s akoukoľvek formou kofeínu.

Prekvapí ju, že Kenzo ani Jaxon si nedajú nič, hoci z veľmi odlišných dôvodov.

„Ja si dám radšej espresso,“ prizná Kenzo, zatiaľ čo Jaxon trvá na tom, že „telo je chrám a treba ho uctievať“.

„Väčšina chrámov oceňuje obety,“ zavtipkuje Kenzo.

Priscilla sa usmeje do šálky.

Malcolm sa medzitým prišuchne ku Cate. „Krajanka, ak sa nemýlim?“

Prikývne a zastrčí si prameň vlasov za ucho. „Yorkshire. A ty?“

„No predsa prenádherné Škótsko!“ vyhlási s výrazným prízvukom a predstiera urazenosť tak dobre, až Cate očervenie od hanby.

Sienna sa im zamieša do rozhovoru. „V New Yorku žije viac ako desať rokov. Dnes už nikto nerozozná, odkiaľ pochádza.“

Malcolm na ňu zazrie, ale Sienna sa zdá byť imúnna.